

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

13. září 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Sbližování právních předpisů – Směrnice 2004/39/ES – Článek 54 odst. 1 a odst. 3 – Rozsah povinnosti zachovat služební tajemství, kterou mají vnitrostátní orgány finančního dohledu – Rozhodnutí, kterým byla konstatována ztráta dobré profesní pověsti – Případy, na něž se vztahuje trestní právo – Listina základních práv Evropské unie – Články 47 a 48 – Právo na obhajobu – Přístup ke spisu“

Ve věci C-358/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour administrative (správní soud vyššího stupně, Lucembursko) ze dne 21. června 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 24. června 2016, v řízení

UBS Europe SE, dříve UBS (Luxembourg) SA,

Alain Hondequin a další,

za přítomnosti:

DV,

EU,

Commission de surveillance du secteur financier (CSSF),

Ordre des avocats du barreau de Luxembourg,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça (zpravodaj), předseda senátu, A. Tizzano, místopředseda Soudního dvora, E. Levits, M. Berger a F. Biltgen, soudci,

generální advokátka J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. června 2017,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za UBS Europe SE, M. Elvingerem a L. Arpetti, avocats,

* Jednací jazyk: francouzština.

- za A. Hondequina a další V. Hoffeld a P. Urbanym, avocats, jakož i E. Fronczak, advocate,
- za DV a EU J.-P. Noesenem, avocat,
- za Commission de surveillance du secteur financier (CSSF) A. Rodeschem a P. Sondhim, avocats,
- za německou vládu T. Henzem, J. Möllerem a D. Klebsem, jako zmocněnci,
- za estonskou vládu N. Grünberg, jako zmocněnkyní,
- za řeckou vládu K. Georgiadisem a Z. Chatzipavlou, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi V. Di Buccim, J. Riusem a I. V. Rogalskim, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 26. července 2017,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 54 odst. 1 a odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. 2004, L 145, s. 1; zvl. vyd. 06/07, s. 263) ve spojení s články 41, 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení o opravném prostředku třetích osob podaném společností UBS Europe SE, dříve UBS (Luxembourg) SA (dále jen „UBS“), jakož i Alainem Hondequinem a dalšími proti rozsudku Cour administrative (správní soud vyššího stupně, Lucembursko) ze dne 16. prosince 2014, kterým bylo rozhodnuto o odvolání DV a EU proti rozsudku tribunal administratif (správní soud nižšího stupně, Lucembursko) ze dne 5. června 2014, ve věci odmítnutí ze strany Commission de surveillance du secteur financier (Komise pro dohled nad finančním sektorem, dále jen „CSSF“) předložit určité dokumenty v rámci sporů mezi DV a CSSF vzniklých v důsledku rozhodnutí o ztrátě jeho dobré profesní pověsti.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 2 a 63 odůvodnění směrnice 2004/39 uvádějí:
„(2) [...] je nutné stanovit stupeň harmonizace nezbytný k tomu, aby byla investorům nabízena vysoká úroveň ochrany a aby investiční podniky mohly poskytovat služby v celém Společenství, které je jednotným trhem, na základě dohledu domovské země. [...]

[...]

(63) [...] V souvislosti s narůstající přeshraniční činností by si příslušné orgány měly vzájemně poskytovat příslušné informace k výkonu svých funkcí, aby zajistily účinné uplatňování této směrnice, včetně situací, kdy se její skutečné nebo domnělé porušení může týkat orgánů dvou či více členských států. Pro zajištění hladkého přenosu takových informací a ochrany individuálních práv je nezbytné při výměně informací přísně dodržovat služební tajemství.“

4 Článek 8 směrnice 2004/39, nadepsaný „Odnětí povolení“, obsažený v hlavě II této směrnice týkající se „Podmín[ek] povolení a činnosti pro investiční podniky“, stanoví v písm. c), že příslušný orgán může odejmout povolení vydané investičnímu podniku, který již nespĺňuje podmínky, za kterých bylo povolení vydáno.

5 Článek 9 této směrnice obsažený v téže hlavě II, nadepsaný „Osoby, které skutečně řídí činnost“, stanoví:

„1. Členské státy vyžadují, aby osoby, které skutečně řídí činnost investičního podniku, měly dostatečně dobrou pověst a dostatečné množství zkušeností k zajištění řádného a obezřetného vedení investičního podniku.

[...]

3. Příslušný orgán odmítne vydat povolení, pokud není přesvědčen o tom, že osoby, které budou skutečně řídit činnost investičního podniku, mají dostatečně dobrou pověst a dostatečné množství zkušeností, nebo pokud existují objektivní a prokazatelné důvody k domněnce, že navrhované změny vedení podniku představují ohrožení jeho řádného a obezřetného vedení.“

[...]“

6 Článek 17 uvedené směrnice, nadepsaný „Obecná povinnost trvalého dohledu“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby příslušné orgány sledovaly činnost investičních podniků, aby mohly posoudit plnění provozních podmínek stanovených v této směrnici. Členské státy dále zajistí, aby byla přijata vhodná opatření umožňující příslušným orgánům získat údaje nezbytné k posouzení toho, zda investiční podniky tyto povinnosti plní.“

7 Článek 50 směrnice 2004/39, nadepsaný „Pravomoci příslušných orgánů“, stanoví:

„1. Příslušné orgány musí mít veškeré dohlížecí a vyšetřovací pravomoci, které jsou pro výkon jejich úkolů nezbytné.

[...]

2. Pravomoci uvedené v odstavci 1 jsou vykonávány v souladu s vnitrostátním právem a zahrnují přinejmenším právo

a) mít přístup k jakémukoli dokumentu v jakékoli formě a obdržet jeho kopii;

b) požadovat informace od kterékoli osoby a v případě nutnosti osobu předvolat a vyslechnout ji za účelem získání informací;

[...]

l) postoupit věci k trestnímu stíhání;

[...]“

- 8 Článek 51 této směrnice, nadepsaný „Správní sankce“, v odstavci 1 stanoví:

„Aniž jsou dotčeny postupy pro odnětí povolení nebo právo členských států ukládat tresty, zajistí členské státy v souladu se svým vnitrostátním právem, aby mohla být přijata vhodná správní opatření nebo aby mohly být ukládány správní sankce osobám za porušení předpisů přijatých k provedení této směrnice. Členské státy zajistí, aby tato opatření byla účinná, přiměřená a odrazující.“

- 9 Článek 52 uvedené směrnice, nadepsaný „Opravné prostředky“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby každé rozhodnutí na základě právních a správních předpisů přijatých v souladu s touto směrnicí bylo řádně odůvodněno a aby bylo možné proti němu podat opravný prostředek k soudu. [...]“

- 10 Článek 54 směrnice 2004/39, nadepsaný „Služební tajemství“, zní:

„1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány, všechny osoby, které pro příslušné orgány pracují nebo pracovaly, nebo subjekty, na které jsou přeneseny pravomoci podle čl. 48 odst. 2, jakož i auditoři a experti pověřeni příslušnými orgány, byli vázáni povinností zachovat služební tajemství. Nesmějí sdělit žádné osobě ani žádnému orgánu žádné důvěrné informace, které se dozvědí při plnění svých povinností, s výjimkou souhrnné či celkové formy tak, aby nebylo možno určit totožnost jednotlivých investičních podniků, organizátorů trhu, regulovaných trhů nebo jiné osoby, aniž jsou dotčeny případy, na něž se vztahuje trestní právo nebo jiná ustanovení této směrnice.

2. Byl-li však na investiční podnik, organizátora trhu nebo regulovaný trh vyhlášen konkurs nebo nařízena likvidace, lze důvěrné informace, které se netýkají třetích osob, sdělit v občanském soudním řízení, jestliže je to nutné k tomu, aby se řízení uskutečnilo.

3. Aniž jsou dotčeny případy upravené trestním právem, mohou příslušné orgány, subjekty nebo fyzické či právnické osoby jiné než příslušné orgány, které získají důvěrné informace podle této směrnice, tyto informace použít v případě příslušných orgánů v rámci působnosti této směrnice pouze k plnění svých povinností a výkonu svých funkcí nebo v případě jiných orgánů, subjektů nebo fyzických či právnických osob k účelu, ke kterému jim byly poskytnuty, nebo v rámci správních nebo soudních řízení, která s výkonem těchto funkcí konkrétně souvisejí. Pokud s tím však příslušný orgán nebo jiný orgán, subjekt nebo osoba sdělující informace souhlasí, může orgán, který je obdržel, tyto informace použít pro jiné účely.

4. Veškeré důvěrné informace přijaté, vyměněné nebo předané podle této směrnice podléhají služebnímu tajemství podle tohoto článku. Tento článek však nebrání příslušným orgánům ve výměně nebo předávání důvěrných informací v souladu s touto směrnicí nebo jinými směrnicemi vztahujícími se na investiční podniky, úvěrové instituce, penzijní fondy, [subjekty kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP)], zprostředkovatele pojištění a zajištění, pojišťovny, regulované trhy nebo organizátory trhů či jiné subjekty se souhlasem příslušného orgánu nebo jiného orgánu, subjektu, fyzické či právnické osoby, které informace poskytly.

5. Tento článek nebrání příslušným orgánům, aby si v souladu s vnitrostátním právem vyměňovaly nebo předávaly důvěrné informace, které neobdržely od příslušného orgánu jiného členského státu.“

- 11 Článek 56 této směrnice, nadepsaný „Povinnost spolupracovat“, v odstavci 1 stanoví:

„Příslušné orgány různých členských států vzájemně spolupracují, kdykoli je to nezbytné pro účely plnění jejich úkolů podle této směrnice, a využívají své pravomoci stanovené v této směrnicí nebo ve vnitrostátním právu.

Každý příslušný orgán poskytuje pomoc příslušným orgánům ostatních členských států. Zejména si vyměňují informace a spolupracují při vyšetřování nebo činnostech dohledu.

[...]

Lucemburské právo

- 12 Článek 19 zákona ze dne 5. dubna 1993 o finančním sektoru (*Mémorial A 1993*, s. 462), nadepsaný „Dobrá profesní pověst a zkušenosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Fyzické osoby a v případě právnických osob členové správních, řídicích a dozorčích orgánů, jakož i akcionáři nebo společníci uvedení v předchozím článku musí za účelem získání povolení prokázat, že mají dobrou profesní pověst. Dobrá pověst se posuzuje na základě výpisů z trestního rejstříku a veškerých skutečností, které mohou prokázat, že dotyčné osoby mají dobrou pověst a všechny záruky, že jejich chování nelze nic vytknout.“

- 13 Článek 32 zákona ze dne 13. července 2007 o trzích finančních nástrojů a o provedení zejména směrnice 2004/39 (*Mémorial A 2007*, s. 2076), nadepsaný „Služební tajemství CSSF“, stanoví:

„1. Všechny osoby, které pracují nebo pracovaly pro [CSSF], jakož i schválení podnikoví auditoři nebo odborníci pověřeni [CSSF], jsou vázáni služebním tajemstvím stanoveným v článku 16 pozměněného zákona ze dne 23. prosince 1998 o zřízení Komise pro dohled nad finančním sektorem. Služební tajemství znamená, že důvěrné informace, které získají při výkonu svých služebních povinností, nesmějí být sděleny žádné osobě ani orgánu, kromě informací v celkové nebo souhrnné formě tak, aby nemohl být identifikován žádný hospodářský subjekt, regulovaný trh, [mnohostranný obchodní systém (MTF)] nebo jakákoli jiná dotčená osoba nebo jakýkoli jiný režim, aniž jsou dotčeny případy, na něž se vztahuje trestní právo nebo jiná ustanovení této hlavy.“

[...]

3. Aniž jsou dotčeny případy, na něž se vztahuje trestní právo, [CSSF] může používat důvěrné informace získané podle této hlavy pouze pro výkon svých funkcí, které jsou jí svěřeny podle této hlavy, nebo v souvislosti se správními nebo soudními řízeními, která se konkrétně týkají výkonu těchto funkcí.

[...]

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že CSSF rozhodnutím ze dne 4. ledna 2010 nařídila DV, aby v co nejkratší lhůtě odstoupil ze všech svých funkcí z důvodu, že nadále není důvěryhodnou osobou, a tudíž ani způsobilý k tomu, aby u subjektu, nad nímž je vykonáván dohled, vykonával funkci jednatele nebo jinou funkci podléhající schválení. CSSF své rozhodnutí odůvodnila mimo jiné úlohou, kterou DV sehrál při založení a v rámci fungování společnosti Luxalpha Sicav (dále jen „Luxalpha“).
- 15 Návrhy došlými ve dnech 26. února a 31. března 2010 tribunal administratif (správní soud, Lucembursko) DV podal žalobu směřující ke změně nebo případně ke zrušení výše uvedeného rozhodnutí CSSF.
- 16 Dne 11. listopadu 2010 DV požádal v rámci uvedených sporů, které v současnosti probíhají, CSSF, aby mu poskytla dopis ze dne 27. ledna 2009 zasláný CSSF společností UBS v návaznosti na žádost CSSF ze dne 31. prosince 2008 o informace v souvislosti s „věcí Madoff“. Rozhodnutím ze dne 13. prosince

2010 CSSF odmítla vyhovět této žádosti. Dne 10. ledna 2011 DV podal žalobu směřující ke změně nebo případně ke zrušení tohoto rozhodnutí CSSF. Dne 15. prosince 2011 správní soud nařídil CSSF, aby mu poskytla uvedený dopis. Rozsudkem ze dne 18. července 2012 tribunal administratif (správní soud) prohlásil žalobu podanou DV za zčásti opodstatněnou, a proto zrušil rozhodnutí CSSF ze dne 13. prosince 2010, kterým bylo s výjimkou některých informací odmítnuto poskytnout výše uvedený dopis ze dne 27. ledna 2009.

- 17 Dne 26. února 2013 DV požádal CSSF stále v rámci původních řízení o poskytnutí několika dokumentů, včetně „dopisu CSSF ze dne 31. prosince 2008 společnosti [UBS] a jejího dotazníku“, jakož i „o veškerá šetření či řízení vedená CSSF v rámci věci Madoff, složky Luxalpha, a o poskytnutí dokladů, jež při této příležitosti CSSF obdržela“. Podle názoru DV tyto dokumenty objasňují úlohu společnosti UBS při založení a ustavování společnosti Luxalpha, a z tohoto důvodu jsou nezbytné pro pochopení úlohy různých osob zapojených do procesu zakládání této společnosti.
- 18 Rozhodnutím ze dne 9. dubna 2013 CSSF odmítla poskytnout požadované dokumenty, a to zejména proto, že nebyly obsaženy ve správním spise týkajícím se DV, že se na ně vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství, kterou je vázána, že požadované dokumenty nebyly v žádném okamžiku správního řízení vůči DV uplatňovány a že žádost DV není dostatečně přesná.
- 19 Dne 5. června 2013 DV podal žalobu směřující ke zrušení výše uvedeného rozhodnutí CSSF a podpůrně, žalobu směřující k jeho změně. Pan EU návrhem podaným dne 7. června 2013 ke správnímu soudu prohlásil, že si přeje vstoupit v tomto stupni do řízení jako vedlejší účastník z důvodu, že proti němu, stejně jako proti DV, bylo vedeno správní řízení, ve kterém mu byla uložena sankce zejména za roli při zakládání a fungování společnosti Luxalpha. Pan EU rovněž vysvětlil, že podal žalobu proti rozhodnutí CSSF, kterým bylo konstatováno, že ztratil dobrou profesní pověst, a že v rámci uvedeného sporného řízení potřeboval různé dokumenty, které mu CSSF odmítla poskytnout.
- 20 Rozsudkem ze dne 5. června 2014 správní soud poté, co povolil vedlejší účastenství EU na řízení, uložil CSSF povinnost, aby mu poskytla dopis zasláný dne 31. prosince 2008 společnosti UBS v rámci „věci Madoff“, a ve zbývajících částech žalobu na neplatnost rozhodnutí podanou DV zamítl.
- 21 Návrhem došlým dne 26. června 2014, DV a EU podali proti uvedenému rozsudku správního soudu odvolání k Cour administrative (správní soud vyššího stupně, Lucembursko).
- 22 Rozsudkem ze dne 16. prosince 2014 Cour administrative prohlásil odvolání DV a EU za zčásti opodstatněné a uložil CSSF povinnost, aby v rámci původních řízení předala veškerá šetření či řízení vedená CSSF v souvislosti s „věcí Madoff“, zejména pokud jde o aspekty týkající se společnosti Luxalpha, a dokumenty, které při této příležitosti získala.
- 23 V tomto rozsudku Cour administrative zejména uvedl, že v řízení týkajícím se správní sankce, a to konkrétně pokud má povahu trestního řízení ve světle Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EULP“), jako je řízení, o které se jedná v původním řízení, nelze v zásadě žádné tajemství namítat vůči osobě, která se hájí proti obvinění nebo podala opravný prostředek proti sankci, která jí byla uložena. Pokud se tedy správní orgán opírá o doklad, který se týká také třetí osoby, může vůči této osobě namítat služební tajemství za cenu porušení práva na obhajobu pouze v rámci velmi přísných mezí. Cour administrative dále zdůraznil, že je věcí správního orgánu, který v zásadě musí založit do spisu, který mu byl předložen, úplný správní spis obsahující všechny dokumenty týkající se napadeného aktu, vysvětlit důvody, na základě kterých není dokument požadovaný obhajobou relevantní. V projednávané věci se přítom CSSF omezila pouze na uvedení služebního tajemství, aniž podrobně vysvětlila naléhavé důvody, které by jí bránily v tom, aby DV poskytla všechny dokumenty, které se zdály být *a priori* užitečné k obraně proti sankci, která mu byla uložena.

- 24 Návrhy došlými ve dnech 23. října 2015 a dne 3. března 2016 k Cour administrative společnost UBS, jakož i Alain Hondequin a další, kteří jednají jako bývalí členové správní rady společnosti Luxalpha, podali opravný prostředek třetích osob proti výše uvedenému rozsudku. Společnost USB vytýká Cour administrative v podstatě to, že nezohlednil článek 54 směrnice 2004/39.
- 25 V této souvislosti má předkládající soud za to, že se musí vypořádat se dvěma typy otázek týkajících se výkladu článku 54 směrnice 2004/39. Zaprvé si klade otázku, na co se s ohledem na článek 41 Listiny vztahuje výjimka stanovená pro „případy, na něž se vztahuje trestní právo“, uvedená v odstavcích 1 a 3 tohoto článku 54. Zadruhé si klade otázku, jak je třeba sladit požadavky a záruky vyplývající z článků 47 a 48 Listiny, jakož i článků 6 a 13 EÚLP s povinností zachovávat služební tajemství stanovenou v článku 54.
- 26 Za těchto podmínek se Cour administrative (správní soud vyššího stupně, Lucembursko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Vztahuje se výjimka stanovená pro ‚případy, na něž se vztahuje trestní právo‘, která je obsažena jak v čl. 54 odst. 1 na konci směrnice 2004/39, tak v čl. 54 odst. 3 na začátku – zejména v souvislosti s článkem 41 Listiny, v němž je zakotvena zásada řádné správy – na případ, ve kterém se podle vnitrostátních právních předpisů ukládá správní sankce, avšak který je z pohledu EÚLP považován za případ spadající do oblasti trestního práva, jako je sankce, o kterou se jedná v původním řízení, kterou uložil vnitrostátní regulační orgán, a sice vnitrostátní orgán dohledu, a jež spočívá v tom, že bylo advokátovi zapsanému ve vnitrostátní advokátní komoře uloženo, aby v podniku, který je pod dohledem tohoto regulačního orgánu, nadále nevykonával žádné funkce jednatele či jiné funkce podléhající povolení, a zároveň se mu ukládá, aby v co nejkratší lhůtě ukončil výkon všech s tím spjatých funkcí?
- 2) Je-li výše uvedená správní sankce, která je podle vnitrostátních právních předpisů jako taková pokládána za správní sankci, uložena v rámci správního řízení, v jakém rozsahu je povinnost zachovávat služební tajemství, jehož se vnitrostátní orgán dohledu může dovolávat na základě článku 54 směrnice 2004/39, vázána na požadavky spravedlivého procesu zahrnujícího právo na účinnou právní ochranu, tak jak vyplývají z článku 47 Listiny, který je třeba chápat ve světle požadavků, jež vyplývají souběžně z článku 6 a článku 13 EÚLP v oblasti spravedlivého procesu a práva na účinnou právní ochranu, jakož i ze záruk stanovených v článku 48 Listiny, zejména s ohledem na plný přístup dotčené osoby ke správnímu spisu orgánu, který správní sankci uložil a je zároveň vnitrostátním orgánem dohledu, aby osoba, jíž byla sankce uložena, mohla hájit své zájmy a občanská práva?“

K předběžným otázkám

- 27 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat současně, je, zda musí být čl. 54 odst. 1 a odst. 3 směrnice 2004/39 ve spojení s článkem 41 Listiny vykládán v tom smyslu, že výjimka z povinnosti zachovávat služební tajemství upravená v tomto ustanovení a týkající se „případů, na něž se vztahuje trestní právo“, se použije v situaci, kdy orgány určené členskými státy, aby vykonávaly funkce podle této směrnice (dále jen „příslušné orgány“) přijímají opatření nebo dokonce sankci, která spadá do oblasti působnosti vnitrostátního správního práva. V případě záporné odpovědi chce předkládající soud zjistit, do jaké míry je tato povinnost zachovat služební tajemství v každém případě omezena požadavky práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i dodržováním práva na obhajobu zakotveného v člancích 47 a 48 Listiny, vykládaných ve světle článků 6 a 13 EÚLP.
- 28 Zaprvé, co se týče situací, které spadají pod pojem „případy, na něž se vztahuje trestní právo,“ ve smyslu čl. 54 odst. 1 a odst. 3 směrnice 2004/39, ve spojení s článkem 41 Listiny, je třeba uvést, že ze znění naposled uvedeného ustanovení jasně vyplývá, že toto ustanovení je určeno nikoliv členskými

státům, nýbrž výlučně orgánům, institucím a jiným subjektům Unie (rozsudky ze dne 17. prosince 2015, *WebMindLicenses*, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 83, a ze dne 9. března 2017, *Doux* (C-141/15, EU:C:2017:188, bod 60). Článek 41 Listiny tudíž není ve věci v původním řízení relevantní.

- 29 Rovněž je třeba uvést, že ani článek 54 směrnice 2004/39, ani žádné jiné ustanovení této směrnice neobsahuje definici pojmu „případy, na něž se vztahuje trestní právo,“ obsaženého v odstavcích 1 a 3 tohoto článku.
- 30 Podle ustálené judikatury je tedy třeba přihlížet ke kontextu, do něhož zapadá článek 54 směrnice 2004/39, jakož i k cílům sledovaným touto směrnicí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. dubna 2015, *Drukarnia Multipress*, C-357/13, EU:C:2015:253, bod 22 a citovaná judikatura).
- 31 Je třeba připomenout, že z bodu 2 odůvodnění uvedené směrnice vyplývá, že cílem směrnice je stanovit stupeň harmonizace nezbytný k tomu, aby byla investorům nabízena vysoká úroveň ochrany a aby investiční podniky mohly poskytovat služby v celé Unii na základě dohledu domovské země (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 26).
- 32 Z bodu 63 druhé věty odůvodnění směrnice 2004/39 rovněž vyplývá, že v souvislosti s narůstající přeshraniční činností si příslušné orgány různých členských států mají vzájemně poskytovat příslušné informace k výkonu svých funkcí, aby zajistily účinné uplatňování této směrnice (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 27).
- 33 Podle čl. 17 odst. 1 směrnice 2004/39 jsou členské státy povinny zajistit, aby příslušné orgány soustavně sledovaly činnost investičních podniků, aby mohly zabezpečit, že plní své povinnosti (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 28).
- 34 Článek 50 odst. 1 a 2 téže směrnice stanoví, že příslušné orgány musí mít dohledové a vyšetřovací pravomoci, které jsou nezbytné pro plnění jejich úkolů, což zahrnuje právo mít přístup k jakémukoli dokumentu a požadovat informace od kterékoli osoby (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 29).
- 35 Článek 56 odst. 1 směrnice 2004/39 dále stanoví, že každý příslušný orgán poskytuje pomoc příslušným orgánům ostatních členských států a že si zejména vyměňují informace a spolupracují při vyšetřování nebo činnostech dohledu (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 30).
- 36 Účinné fungování systému dohledu nad činnostmi investičních podniků, který je založen na dohledu vykonávaném uvnitř členského státu a výměně informací mezi příslušnými orgány různých členských států, vyžaduje, jak je stručně popsáno v předcházejících bodech, aby jak podniky, nad nimiž je vykonáván dohled, tak příslušné orgány mohly mít jistotu, že poskytnuté důvěrné informace zůstanou v zásadě nadále důvěrné (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 31).
- 37 Jak vyplývá zejména z poslední věty bodu 63 odůvodnění směrnice 2004/39, neexistence takové důvěry by mohla ohrozit hladké předávání důvěrných informací, které jsou nezbytné k výkonu dohledu (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 32).
- 38 Proto čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39 stanoví povinnost zachovávat služební tajemství jako obecné pravidlo nejenom pro účely ochrany konkrétních zájmů přímo dotčených podniků, ale také v obecném zájmu normálního fungování unijních trhů finančních nástrojů (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 33).

- 39 V tomto ohledu Soudní dvůr zdůraznil, že článek 54 směrnice 2004/39 stanovuje obecnou zásadu zákazu sdělování důvěrných informací, které mají v držení příslušné orgány, a taxativně vymezuje zvláštní případy, za nichž tento obecný zákaz výjimečně nebrání jejich předávání nebo použití (rozsudek ze dne 19. června 2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 38).
- 40 V projednávaném případě je třeba uvést, že čl. 54 odst. 1 a odst. 3 směrnice 2004/39 stanoví, že povinnost zachovávat služební tajemství, kterou mají příslušné orgány, se použije, „aniž jsou dotčeny případy, na něž se vztahuje trestní právo“.
- 41 Pokud jde o výjimku z obecné zásady zákazu sdělování důvěrných informací, které mají v držení příslušné orgány, pojem „případy, na něž se vztahuje trestní právo,“ použitý v čl. 54 odst. 1 a odst. 3 směrnice 2004/39 musí být vykládán restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. dubna 2010, Komise v. Spojené království, C-346/08, EU:C:2010:213, bod 39 a citovaná judikatura).
- 42 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že v souladu s čl. 50 odst. 2 písm. l) směrnice 2004/39 příslušné orgány musí mít právo postoupit věc k trestnímu stíhání.
- 43 Kromě toho čl. 51 odst. 1 této směrnice stanoví, že aniž jsou dotčeny postupy pro odnětí povolení nebo právo členských států ukládat tresty, zajistí členské státy v souladu s vnitrostátním právem, aby mohla být přijata vhodná správní opatření nebo aby mohly být ukládány správní sankce osobám za porušení předpisů přijatých k provedení této směrnice.
- 44 Jak v podstatě uvedla generální advokátka v bodech 47 a 48 svého stanoviska, v této souvislosti je třeba dospět k závěru, že když čl. 54 odst. 1 a odst. 3 směrnice 2004/39 stanoví, že povinnost zachovávat služební tajemství může být výjimečně vyloučena v „případech, na něž se vztahuje trestní právo“, vztahuje se na předávání nebo používání důvěrných informací pro účely trestního stíhání a sankcí uložených podle vnitrostátního trestního práva.
- 45 Tento výklad je ostatně potvrzen čl. 76 odst. 1 a odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/65/EU ze dne 15. května 2014 o trzích finančních nástrojů a o změně směrnice 2002/92/ES a směrnice 2011/61/EU (Úř. věst. 2014, L 173, s. 349), kterou byla přepracována směrnice 2004/39, který napříště stanoví, že povinnost zachovat služební tajemství se použije, „aniž jsou dotčeny požadavky vnitrostátního trestního [...] práva“.
- 46 Dále je třeba uvést, že bez ohledu na kvalifikaci opatření, která mají být přijata příslušnými orgány v návaznosti na zjištění, že určitá osoba již nesplňuje požadavky na dobrou pověst stanovené v článku 9 směrnice 2004/39, podle vnitrostátního práva, na kterou odkazuje předkládající soud, jsou tato opatření součástí „postupů pro odnětí povolení“ uvedených v čl. 51 odst. 1 této směrnice, avšak nepředstavují sankce ve smyslu tohoto ustanovení a jejich použití se netýká případů, na něž se vztahuje trestní právo, ve smyslu čl. 54 odst. 1 a odst. 3 uvedené směrnice.
- 47 Proto je třeba mít za to, že výjimka z obecné zásady zákazu sdělování důvěrných informací, které mají v držení příslušné orgány, týkající se „případů, na něž se vztahuje trestní právo“, se nepoužije v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení.
- 48 Zadruhé je však třeba zkoumat, do jaké míry je povinnost zachovávat služební tajemství stanovená v čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39 v každém případě omezena požadavky práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, jakož i dodržováním práv na obhajobu zakotvených v člancích 47 a 48 Listiny, vykládaných ve světle článků 6 a 13 EÚLP.
- 49 V rozsahu, v němž předkládající soud rovněž odkazuje na články 6 a 13 EÚLP, je třeba předeslat, že i když jsou základní práva, která jsou přiznaná EÚLP – jak potvrzuje čl. 6 odst. 3 SEU – součástí unijního práva jakožto obecné zásady a čl. 52 odst. 3 Listiny stanoví, že v ní obsažená práva odpovídající právům zaručeným EÚLP mají stejný smysl a stejný rozsah, jaký jim přikládá uvedená

Úmluva, nepředstavuje tato Úmluva právní nástroj formálně začleněný do unijního právního řádu, dokud k ní Unie nepřistoupí (rozsudek ze dne 20. března 2018, *Garlsson Real Estate a další*, C-537/16, EU:C:2018:193, bod 24, jakož i citovaná judikatura).

- 50 Z vysvětlení k Listině, která v souladu s čl. 6 odst. 1 třetím pododstavcem SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny musí být zohledněna při jejím výkladu (rozsudek ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 47), vyplývá, že články 47 a 48 Listiny zajišťují v rámci unijního práva ochranu přiznanou články 6 a 13 EÚLP. Je tedy třeba odkazovat pouze na výše uvedené články Listiny.
- 51 Kromě toho je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že základní práva zaručená v právním řádu Unie mají být uplatněna ve všech situacích, které se řídí unijním právem, a že použitelnost tohoto práva implikuje i použitelnost základních práv zaručených Listinou (rozsudek ze dne 16. května 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, bod 49 a citovaná judikatura).
- 52 Ve věci v původním řízení vyplývá z informací předložených Soudnímu dvoru, že dotčená rozhodnutí CSSF jsou založena na vnitrostátních ustanoveních, která byla přijata k provedení unijního práva, ve smyslu čl. 51 odst. 1 Listiny. Ustanovení Listiny jsou tudíž použitelná v takové věci.
- 53 Kromě toho je třeba připomenout, že podle obecné výkladové zásady musí být unijní akt vykládán v co největším možném rozsahu způsobem, který nezpochybní jeho platnost, a v souladu s veškerým primárním právem, mimo jiné i s ustanoveními Listiny (rozsudek ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 48).
- 54 V tomto ohledu, pokud jde zaprvé o právo na účinnou soudní ochranu, čl. 47 první pododstavec Listiny uvádí, že každý, jehož práva a svobody zaručené unijním právem byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.
- 55 K zaručení dodržování tohoto základního práva v rámci Unie ukládá čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU členským státům povinnost stanovit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých unijním právem (rozsudek ze dne 26. září 2013, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 78).
- 56 Pokud jde konkrétně o existenci práva zaručeného unijním právem ve smyslu čl. 47 prvního pododstavce Listiny, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury představuje požadavek ochrany vůči svévolným nebo nepřiměřeným zásahům veřejné moci do soukromé sféry fyzické nebo právnické osoby obecnou zásadu unijního práva. Adresát veřejné správy se může této ochrany dovolávat proti aktu, jenž nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, body 51 a 52).
- 57 Přitom je třeba ostatně poukázat na to, že právo na účinný opravný prostředek je znovu potvrzeno samotnou směrnicí 2004/39, jejíž čl. 52 odst. 1 první věta stanoví, že „[č]lenské státy zajistí, aby každé rozhodnutí na základě právních a správních předpisů přijatých v souladu s touto směrnicí bylo řádně odůvodněno a aby bylo možné proti němu podat opravný prostředek k soudu“.
- 58 Rovněž je třeba poznamenat, že ve věci v původním řízení, byla dotčená rozhodnutí CSSF předmětem opravného prostředku podaného k soudu pro účely přezkumu jejich legality.
- 59 Pokud jde zadruhé o právo na spravedlivý proces zaručené v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, je třeba uvést, že dodržování práva na obhajobu představuje zvláštní aspekt práva na spravedlivý proces (v tomto smyslu viz rozsudek *ESLP*, 1. červen 2010, *Gäfgen v. Německo*, ECLI:CE:ECHR:2010:0601JUD002297805, § 169, jakož i rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, *Otis a další*, C-199/11, EU:C:2012:684, bod 48). Dodržování práva na obhajobu je rovněž zakotveno v čl. 48 odst. 2 Listiny.

- 60 Soudní dvůr zdůraznil, že právo na obhajobu musí být dodržováno v každém řízení vedeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. února 1979, *Hoffmann-La Roche v. Komise*, 85/76, EU:C:1979:36, bod 9; ze dne 2. října 2003, *ARBED v. Komise*, C-176/99 P, EU:C:2003:524, bod 19, a ze dne 26. září 2013, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 83).
- 61 Právo přístupu ke spisu je zase nezbytným důsledkem účinného výkonu práva na obhajobu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 316, jakož i ze dne 1. července 2010, *Knauf Gips v. Komise*, C-407/08 P, EU:C:2010:389, bod 22).
- 62 Z ustálené judikatury nicméně vyplývá, že základní práva nejsou absolutními výsadami, nýbrž mohou být předmětem omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a neúnosným zásahem, jímž by byla ohrožena samotná podstata takto zaručených práv (rozsudek ze dne 18. března 2010, *Alassini a další*, C-317/08 až C-320/08, EU:C:2010:146, bod 63, jakož i ze dne 26. září 2013, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, bod 84).
- 63 Taková omezení mohou mít zejména za cíl ochranu požadavků důvěrnosti nebo zachování služebního tajemství, které mohou být narušeny poskytnutím přístupu k určitým informacím a určitým dokumentům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2017, *Ispas*, C-298/16, EU: C: 2017: 843, bod 36).
- 64 Pokud jde konkrétně o povinnost zachovávat služební tajemství, kterou mají příslušné orgány podle čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, je v tomto ohledu třeba připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 38 tohoto rozsudku, tato povinnost má za cíl ochranu nejenom konkrétních zájmů přímo dotčených podniků, ale také obecného zájmu týkajícího se normálního fungování unijních trhů finančních nástrojů.
- 65 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že obecný zákaz sdělovat důvěrné informace, jenž je stanoven v čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, se vztahuje na informace, které mají v držení příslušné orgány a zaprvé nejsou veřejné a zadruhé by jejich zpřístupněním mohly být narušeny zájmy fyzické nebo právnické osoby, jež je poskytla, nebo třetí osoby nebo by mohlo být narušeno řádné fungování systému dohledu nad činnostmi investičních podniků, který unijní zákonodárce zřídil přijetím směrnice 2004/39 (rozsudek ze dne 19. června 2018, *Baumeister*, C-15/16, EU:C:2018:464, bod 35).
- 66 Kromě toho, pokud jde konkrétně o právo na přístup ke spisu, z ustálené judikatury vyplývá, že toto právo znamená, že osoba, které se dotýká akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, má možnost přezkoumat všechny dokumenty obsažené ve vyšetřovacím spise, které by mohly být relevantní pro jeho obhajobu. To zahrnuje dokumenty svědčící jak v její neprospěch, tak v její prospěch, s výhradou obchodních tajemství týkajících se třetích osob, interních dokumentů orgánu, který daný akt přijal, a jiných důvěrných informací (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. ledna 2004, *Aalborg Portland a další v. Komise*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 68, jakož i ze dne 25. října 2011, *Solvay v. Komise*, C-110/10 P, EU:C:2011:687, bod 49).
- 67 Pokud jde o dokumenty, které musí být zahrnuty do vyšetřovacího spisu, je třeba uvést, že z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že není možné, aby samotný orgán, který oznamuje námítky a přijímá rozhodnutí, kterým se ukládá sankce, byl povinen rozhodnout, jaké dokumenty jsou užitečné pro obhajobu dotčeného podniku, avšak může vyloučit ze správního řízení důkazy, které nemají žádný vztah ke skutkovým a právním tvrzením uvedeným v oznámení námitek, a které tedy nejsou pro účely

vyšetřování nijak relevantní (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 126 a citovaná judikatura).

- 68 Z výše uvedených úvah vyplývá, že právo na zpřístupnění dokumentů, které jsou relevantní pro obhajobu, není neomezené a absolutní. Naproti tomu, jak v podstatě uvedla generální advokátka v bodě 90 svého stanoviska, ochrana důvěrnosti informací, na něž se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství, kterou mají příslušné orgány podle čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, musí být zajištěna a prováděna tak, aby byla v souladu s dodržováním práva na obhajobu.
- 69 V případě rozporu mezi zájmem osoby, která je dotčena aktem nepříznivě zasahujícím do jejího právního postavení, na tom, aby měla k dispozici informace nezbytné k tomu, aby mohla v plném rozsahu vykonat právo na obhajobu, na straně jedné a zájmy týkající se zachování důvěrnosti informací, na které se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství, na straně druhé, je na příslušných orgánech nebo soudech, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu hledaly rovnováhu mezi těmito protichůdnými zájmy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. února 2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, body 51 a 52 a citovaná judikatura).
- 70 Za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, pokud se příslušný orgán dovolává povinnosti zachovávat služební tajemství stanovené v čl. 54 odst. 1 směrnice 2004/39, aby mohl odmítnout poskytnutí informací, které má v držení a které nejsou zahrnuty ve spise týkajícím se osoby, která je dotčena aktem nepříznivě zasahujícím do jejího právního postavení, je tudíž věcí příslušného vnitrostátního soudu, aby ověřil, zda tyto informace mají objektivní souvislost s námitkami, které vůči ní byly uplatněny, a pokud ano, aby vyvážil zájmy uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku před tím, než rozhodne o poskytnutí všech požadovaných informací.
- 71 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že článek 54 směrnice 2004/39 musí být vykládán v tom smyslu, že:
- pojem „případy, na něž se vztahuje trestní právo“, uvedený v odstavcích 1 a 3 tohoto článku, nezahrnuje situaci, kdy příslušné orgány přijmou takové opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, které určité osobě zakazuje, aby v podniku, který podléhá dohledu, vykonávala funkci jednatele nebo jinou funkci, jejichž výkon podléhá povolení, a nařizuje jí, aby v co nejkratší lhůtě odstoupila ze všech funkcí z důvodu, že tato osoba již nesplňuje požadavky dobré profesní pověsti stanovené v článku 9 této směrnice, které patří mezi opatření, která musí příslušné orgány přijmout při výkonu pravomocí, které jim přísluší podle ustanovení hlavy II uvedené směrnice. Když totiž uvedené ustanovení stanoví, že povinnost zachovávat služební tajemství může být výjimečně vyloučena v takových případech, vztahuje se na předávání nebo používání důvěrných informací pro účely trestního stíhání a sankcí uložených podle vnitrostátního trestního práva;
 - povinnost zachovávat služební tajemství stanovená v odstavci 1 uvedeného článku ve spojení s články 47 a 48 Listiny musí být zajištěna a prováděna tak, aby byla v souladu s dodržováním práva na obhajobu. Je tedy věcí příslušného vnitrostátního soudu, aby v případě, že se příslušný orgán odvolává na uvedenou povinnost s cílem odmítnout poskytnutí informací, které má v držení a které nejsou obsaženy ve spise týkajícím se osoby, které se dotýká akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, ověřil, zda tyto informace mají objektivní souvislost s námitkami, které jsou vůči ní uplatňovány, a pokud ano, aby našel rovnováhu mezi zájmem dotčené osoby na tom, aby měla k dispozici informace nezbytné k tomu, aby mohla v plném rozsahu vykonat právo na obhajobu, a zájmy týkajícími se zachování důvěrnosti informací, na které se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství, před tím, než rozhodne o poskytnutí všech požadovaných informací.

K nákladům řízení

- 72 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 54 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnic Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že

- **pojem „případy, na něž se vztahuje trestní právo“, uvedený v odstavcích 1 a 3 tohoto článku, nezahrnuje situaci, kdy orgány určené členskými státy pro účely plnění úkolů stanovených v této směrnici přijmou takové opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, které určité osobě zakazuje, aby v podniku, který podléhá dohledu, vykonávala funkci jednatele nebo jinou funkci, jejichž výkon podléhá povolení, a nařizuje jí, aby v co nejkratší lhůtě odstoupila ze všech funkcí z důvodu, že tato osoba již nesplňuje požadavky dobré profesní pověsti stanovené v článku 9 uvedené směrnice, které patří mezi opatření, která musí příslušné orgány přijmout při výkonu pravomocí, které jim přísluší podle ustanovení hlavy II téže směrnice. Když totiž uvedené ustanovení stanoví, že povinnost zachovávat služební tajemství může být výjimečně vyloučena v takových případech, vztahuje se na předávání nebo používání důvěrných informací pro účely trestního stíhání a sankcí uložených podle vnitrostátního trestního práva;**
- **povinnost zachovávat služební tajemství stanovená v odstavci 1 uvedeného článku ve spojení s články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie musí být zajištěna a prováděna tak, aby byla v souladu s dodržováním práva na obhajobu. Je tedy věcí příslušného vnitrostátního soudu, aby v případě, že se příslušný orgán odvolává na uvedenou povinnost s cílem odmítnout poskytnutí informací, které má v držení a které nejsou obsaženy ve spise týkajícím se osoby, které se dotýká akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, ověřil, zda tyto informace mají objektivní souvislost s námitkami, které jsou vůči ní uplatňovány, a pokud ano, aby našel rovnováhu mezi zájmem dotčené osoby na tom, aby měla k dispozici informace nezbytné k tomu, aby mohla v plném rozsahu vykonat právo na obhajobu, a zájmy týkajícími se zachování důvěrnosti informací, na které se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství, před tím, než rozhodne o poskytnutí všech požadovaných informací.**

Podpisy.